

Búcsú és emlékezés

„ahányan végre így együtt vagyunk, mind elmegyünk.”
Weöres Sándor: Bolero

Igen, tudjuk ez a világ rendje, isteni rendelése, tenyerünkbe bele van írva a memento mori jele. Mégis, amikor – ha emberi mértékkel nem is fiatal, de még életrevalónak tudottat elveszítünk, olyat, akire – úgy tudjuk-érezzük –, még szüksége lenne akárcsak egy embernek, még inkább, ha többeknek – szeretteinek, barátainak, tanítványainak –, s ha különösen, ha halódásukról, távozni készülésükről nem tudunk, megdöbbenünk, elszomorodunk, könnyet ejtünk... Aztán megpróbáljuk számba venni emlékeinket, soroljuk az eltávozott érdemeit...

E sorokkal közelmúltban elvesztettektől búcsúzunk, rájuk emlékezünk.

Körber Tivadarné Nagy Mária (1935–2016)

Minisztériumi ny. főtanácsos, zenetanár, aki a tanítást igazi hivatásának tekintette. Hosszú évekig volt a kecskeméti Kodály Iskola zongoratanára, s amikor sorsa 1975-ben Budapestre vezette és minisztériumi tisztviselő lett, akkor sem mondott le hivatásáról, amint tehette az ELTE zenei tanszékén oktatott; de a hivatali feladatokat is – a minisztériumban, majd a Zeneművészeti Főiskolán/Egyetemen – hivatásként végezte, mert tudta, hogy munkájával mindig a zenei életet, a zeneoktatást szolgálja. Valóban szolgálatnak tekintette munkáját, mert soha nem csak papirokról, paragrafusokról gondolkodott, hanem azokról, akik érdekében az iratok megszülettek: emberekről – tanárokról, zeneiskolai vagy egyetemi növendékekről, művészekről, egyénekről és közösségekről. Nagy szerepe volt a zeneiskolai tanárképzés négy évesre bővítésében, a Zeneakadémia Egyházzene Tanszékének újraindításában és más új szakok alapításában.

Segítő, szolgáló ember volt, s ezért sok szeretetet kapott. Így emlékezünk rá mi is.

Keönch Boldizsár (1938–2016)

Énekművész, zeneiskolai zongoratanári diplomával, műkedvelő és hivatásos énekkari gyakorlattal a háta mögött indult a dal- és oratórium-énekesi pályán 1971-ben Réti József növendékeként. 1973-tól tanított a Zeneművészeti Főiskolán/Egyetemen, közben néhány évig a Kodály Intézetben is. Számos külföldi Kodály kurzuson is oktatott. A barokk (Bach passiók), klasszikus és romantikus repertoár mellett Kodály tenor hangra írt dalainak, népdal feldolgozásának és a kortárs szerzők darabjainak, köztük a neki ajánlott műveknek – Ránki, Farkas, Kósa neki ajánlott dalainak – is hiteles tolmácsa volt. Az európai országok nagy részében, Ausztráliában (1979-ben a Psalmus Hungaricus szólistájaként) és az USA-ban szerepelt.

Tanítványainak szeretett mestere, tanártársainak kedvelt kollégája, művésztársainak megbízható, intelligens, muzikális partnere, sokaknak barátja távozott Keönch Boldizsár személyében.

Csizmadia Ferenc (1922–2016)

Nagykanizsai énektanár, karvezető, a zalai dalostalálkozóok lelkes szervezője életének 94. évében 2016. január 16-án elhunyt. Első együttese közé tartozott a nagykanizsai Szent Imre Kórus, amit 1947-ben hatóságilag feloszlattak. 1992-ben az újjászervezésben nagy szerepe volt karvezetőként, élete utolsó éveiben szolamvezetőként. Az együttes hosszú kényszerszünete alatt több iskolai és felnőtt kórust vezetett, mindig műsoron tartva Bartók, Kodály és Bárdos műveket, melyeket példát adva szólaltatott meg.

Bárdos Lajossal való közeli kapcsolatát jelzi, hogy Bárdos az ő szövegére, neki ajánlva írta a Thúry György emlékezete című kórusművét.

Requiescat in pace. Nyugodjanak békében!

